

๓๔

การให้ทาน

เป็นขราวาสครองเรือนให้มันให้ทาน ให้ละสุขน้อยโดยการบริจาคทาน ที่มีสมบัติยิ่งใหญ่ไพศาลในมนุษย์โลกนี้ ถึงมีพอประมาณหรือมีเล็กน้อยก็ช่าง อุตส่าห์จะเกิด จงให้ทานให้มีความสุขในภพนี้ และภพหน้าต่อไปนับภพไม่ถ้วน ให้อุตส่าห์ให้ทาน

ทานนี้แหละเป็นข้อสำคัญนัก ท่านยืนยันตามตำรับตำรา ว่า มนุษย์จะได้รับความสุขในมนุษย์โลก ก็เพราะอาศัยการให้ทานกัน

ด้วยเหตุนี้พระโพธิสัตว์สร้างบารมีมาเกิดในมนุษย์โลก ก็ยอมให้ทานในเบื้องต้น ท่านเป็นผู้เก็บหอมรอมริบสนับสนุนอุปถัมภ์ ค้ำชูแก่บริวารของท่าน ไม่แพ้ฝ่ายใด ท่านก็อุปถัมภ์ค้ำชูตลอด เพราะท่านเป็นผู้มีสมบัติยิ่งใหญ่ไพศาล ท่านบริจาคทานอย่างนี้

อันการให้ทานนี้แหละ ที่จะส่งเราให้ไปถึงสุขยิ่งใหญ่ไพศาล ถ้าไม่ทำทานจะมีสุขอันยิ่งใหญ่ไพศาลไม่ได้ เพราะไม่มีผลทานส่งให้ จะถึงสุขยิ่งใหญ่ไพศาลไม่ได้

เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดมาในมนุษย์โลก ถ้าเป็นคนจนเสียแล้ว เราจะทำความดีให้เต็มส่วนเต็มที่ ไม่ได้ เพราะว่าจะรักษาศีลก็รักษาไม่ได้ จะเจริญภาวนาก็เจริญไม่ไหว เพราะเป็นคนจนเสียแล้ว จะ

ไม่รักษาศีล เจริญภาวนา เพราะห้วงการงานต้องประกอบกิจการ
งาน การงานเหนียวรั้งไว้ ให้ไปทำการงาน **จิตที่จะทำให้ยิ่งใหญ่**
ไพศาลในศีล ภาวนา ก็ทำไม่ได้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สุขที่ลี้ลับปรารถนาจะพึงได้”

๑๙ กันยายน ๒๔๙๗